

[Gustav Pedersen.]

ledes beklager sig. På det sociale udgiftsområde har satsen og beløb jo også måttet føres à jour, det gælder for den største af alle posterne: alders- og invaliderenten. Arbejdsløshedskasserne derimod har måttet klare sig med de faldende procenter af kontingentet. Men der er ingen, der har ret til at sige, at de stigninger, der har været i socialudgifterne, ikke har været en direkte følge af prisstigningen.

For forsvarrets vedkommende er det ikke bare en prisstigning, der har gjort sig gældende, men et påtrængende genopbygningsarbejde, hvor der endnu er et stykke vej frem. Men jeg slår fast, at på de her nævnte tre hovedområder, der jo ikke er den mindst vigtige del af statsbudgettet, har det været sådan, at enhver ansvarlig regering ville nødsaget til en ajourføring. Det har da også vist sig, at når man har diskuteret, eller har skullet prøve at diskutere, muligheden for at lette udgiftsbudgettet, har der kun været en virkelig stor post, hvor man har drøftet muligheden af at indvirke bare *noget* på skatterne, og det er det beløb, der går til de såkaldte rabatorninger. Jeg gør imidlertid opmærksom på, at rabatorningerne har haft til hensigt at hindre yderligere prisstigning og inflation. Hvis ikke vi havde haft dem, havde der været en så meget større prisstigning og deraf følgende større lønkrav, hvilket altså i virkeligheden vil sige også større udgifter for staten. Derfor, den eneste måde, hvorpå der virkelig kunne indvindes noget, som betød noget her, ville være at bruge afviklingen af disse rabatorninger til at flytte en del af byrderne fra de velhavende over på de mindrebedemidlede. Hvis ikke det er meningen, er det forholdsvist lidt, der er at hente her. Men det er altså det område, hvor der har været tale om „solderi“ for statens vedkommende, medens en del af de strenge kritikere, der fortalte, at de blev klædt helt af gennem skatteplyndringen, var på jagt efter biler, villaer og andre luksusprægede ting.

Så er der ganske vist udgifterne til administrationen af vareforsyningsloven og andre ekstraordinære foranstaltninger, men da disse beløb ikke er så store, at de har nogen betydning i forbindelse med skatteproblemet, skal jeg vente med mine bemærkninger herom, indtil vi kommer til disse særlige forhold.

Tilbage står der — uden at der kan påvises virkelig ødslen og med en finanslov, hvis største udgifter har været god-

kendt af repræsentanterne for dem, der klager over skatterne —, at de private formueejeres status er forbedret med omtrent 10 milliarder, medens statens status er forringet med ca. 5 milliarder.

Hermed burde i virkeligheden al tale om, at der ikke var plads for initiativ og formuefremgang, forstumme, men jeg er klar over, at agitationen vil fortsætte uanset kendsgerningerne, og jeg regner end ikke med, at det vil virke afdæmpende, at hele denne propaganda har virket som en direkte invitation til kommunisterne om at være med i hysteriet. Når den del af befolkningen, der økonomisk slap bedst gennem de strenge år, da det store flertal led virkelige savn, mener det passende at klage i tide og utide, kan ingen være forbavset over, at kommunisterne tager bolden op og giver demagogien en ekstra drejning.

Mit parti er enig med finansministeren i, at der er grund til at søge gennemført en mere retfærdig fordeling af skatterne, først og fremmest med henblik på en lettelse for de laveste indtægter; men vi prøver ikke at skjule, at den fattigdom, som krigen og besættelsen efterlod os i, absolut ikke er overvundet. Der er endnu en tid fremefter følelige byrder forbundet med genopbygningsarbejdet, og det kan ikke ændres, fordi ydergrupperne forenes i påstanden om, at byrderne næsten helt kunne fjernes.

Forhåbentlig vil befolkningens flertal kunne forstå, at det aldrig giver sunde forhold i et samfund at lade gamle regninger ligge, fordi man ikke kan blive enig om, hvem derskal betale dem; og de regninger, der her er tale om, skal under alle forhold betales før eller senere.

I endnu højere grad end på det finansielle område kan vi konstatere et svælg mellem virkelighed og ønsker i diskussionerne om de erhvervsøkonomiske foranstaltninger.

I maj måned dette år blev rigsdagen enig med ministeriet om de bemyndigelser, der er nødvendige for at sikre overholdelse af handelsaftaler, nødvendige forsyninger og en rimelig fordeling af de utilstrækkelige tilførsler af de mest nødvendige varer. Allerede en måned eller to senere rejste venstres repræsentanter ud i landet og fortalte, at nu var tiden inde til at foretage afvikling af statsindgreb i et helt andet tempo end hidtil. Hvad er der da sket i disse måneder udover, at venstre er kommet længere fra ansvaret og har sine egne bemyndigelseslove og restrikt-